JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
WALTER VAN GERVEN
27 päivänä syyskuuta 1994 *

1. Esillä olevassa kolmessa tapauksessa, joista kaksi koskee kuivattujen viinirypäleiden tuontia ja kolmas griotti-kirsikoiden tuontia, College van Beroep voor het Bedrijfsleven on esittänyt yhteisöjen tuomiostuimelle erilaisia ennakkoratkaisukysymyksiä, jotka koskevat kolmansista maista peräisin olevien maataloustuotteiden vähimmäistuontihinnan vahvistamista koskevia säännöksiä. Jotta vältyttäisiin tietyille herkille tuotteille aiheutuvilta vakavilta häiriöiltä yhteisön markkinoilla, on säädetty näiden tuotteiden vähimmäistuontihinnan määrittämisestä ja *tasoitusmaksun perimisestä silloin, kun näitä* hintoja ei noudateta. Edellä mainitussa kolmessa tapauksessa asianomaisten säännösten toimeenpanon osalta toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ovat katsoneet, ettei vähimmäistuontihintoja ole noudatettu, ja vaatineet laskennallisten hintojen perusteella määriteltyjen tasoitusmaksujen suorittamista. Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt kysymykset koskevat erityisesti komission toimivaltaa valtuuttaa asianomaiset kansalliset viranomaiset määrittämään tuontihinta sekä laskennallisen hinnan määrittämisessä käytettävää laskentamenetelmää.

Esityksen selvyyteen liittyvistä syistä kuivattuja viinirypäleitä koskeviin asioihin liittyvät tosiseikat, sovellettava lainsäädäntö sekä esitetyt kysymykset on käsitelty seuraavassa ennen samojen asioiden tutkimista griotti-kirsikoita koskevan asian osalta.

Kuivattuihin viinirypäleisiin (rusinoihin) liittyvät asiat (C-351/93 ja C-352/93)

Tosiseikat

2. Asiat C-351/93 ja C-352/93 koskevat Turkista peräisin olevien rusinoiden tuontia. Perusteellisen tutkimuksen perusteella hollantilainen Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (verotukseen liittyvä tarkastus- ja tiedotusvirasto) on päätynyt siihen lopputulokseen, että vähimmäistuontihinnan noudattamisen välttämiseksi oli syyllistytty järjestettyyn petokseen. Molemmissa tapauksissa on käytetty samaa mekanismia, mutta erät on tuotu yhteisöön eri aikakausina (1984 ja 1989), ja ne kuuluvat eri yhteisön asetusten soveltamisalaan. On syytä täsmentää, että kyseiset tapaukset on saatettu tuomioistuinten *tutkittavaksi sattumanvaraisesti*, koska petosta on itse asiassa harjoitettu usean vuoden ajan eri yhtiöiden välityksellä. Vuonna

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1984 aloitettu tutkimus saatiin päätökseen vasta vuonna 1989, mihin vastaaja Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (maatalous-, luonnonvara- ja kalastusministeriö) on esittänyt kolme syytä. Ensimmäinen syy on se, että yhteisöjen tuomioistuimelle esitettiin tuonnin tasoitusmaksuista annettujen asetusten pätevyyteen liittyviä ennakkoratkaisukysymyksiä (asia 77/86, johon palataan jäljempänä). Toinen syy on se, että Stolp-nimistä asianosaisena olevaa yritystä koskeva rikostutkinta oli muun muassa Sveitsissä kesken. Lopuksi rusinoiden tuonnissa harjoitettua petosta vastaan yritettiin aluksi taistella yleisemmin, koska katsottiin, ettei ollut syytä purkaa yhtä erillistä oikeudellista rakennelmaa, koska samankaltainen rakennelma olisi todennäköisesti luotu lähes välittömästi toisaalla.

3. Havainnollistaakseni käytettyä järjestelyä olen esittänyt yksityiskohtaisesti näistä kahdesta tapauksesta yksinkertaisemman, eli asian C-351/93 tosiseikat. Se koskee Turkista Rotterdamiin Karaman-nimisellä aluksella lähetetyn yhden "Sultanas — special clean" -merkkisiä rusinoita sisältävän tuontierän, johon kuului 1500 laatikkoa, 12,5 kg kukin, ja jonka kokonaisnettopaino oli siten 18 750 kg. Kansallinen tuomioistuin on toimittanut yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat asiakirjat:

— Tammikuun 11 päivänä 1989 päivätty, Bunschotenissa toimivan Stolp International BV -nimisen yhtiön (jäljempänä Stolp) Zaandamissa toimivalle Verkade Kon. BV -nimiselle yhtiölle osoittama myyntitarjous tai sen vahvistus. Sopimus koskee 1 500 laatikollista, hinnalla 2,15 Alankomaiden guldenia (HFL)/kilo;

— Tammikuun 12 päivänä 1989 päivätty, Stolpin Izmir Fig Packers -nimiselle Turkin Izmirissä sijaitsevalle yhtiölle osoittama, useita rusinaeriä koskeva ostovahvistus. Sovittu hinta on 1 050 Yhdysvaltain dollaria (USD)/tonni (toisin sanoen vähimmäistuontihintaa *alhaisempi*), ehdoilla free declared, duty paid, fot Rotterdam (vapaa kaikista maksuista, free on truck, Rotterdam);

— Tammikuun 17 päivänä 1989 päivätty Izmir Fig Packersin Stolpille osoittama lasku, joka koskee Karaman-nimisellä aluksella olevaa 1 500:aa laatikollista rusinoita, sovitulla hinnalla 1 050 USD/tonni (vähimmäistuontihintaa *alhaisempi*), ehdoilla ex terminal Rotterdam;

— Tammikuun 17 päivänä 1989, toisin sanoen samana päivänä päivätty, samaa rusinamäärää ja -laatua (jälleen Karaman-nimisellä aluksella) koskeva, Alpaslan Besikcioglun (Izmir, Turkki) Lontoossa sijaitsevalle Fitmay Ltd. -nimiselle yritykselle osoittama lasku. Sovittu hinta on 1 200 USD/tonni, toisin sanoen vähimmäistuontihintaa *korkeampi*, ehdoilla cf Rotterdam (cost and freight Rotterdam);

— Tammikuun 25 päivänä 1989 päivätty, Fitmayn Izmir Fig Packersille osoittama lasku, joka koskee 18 750 kg turkkilaisia sultanas-merkkisiä rusinoita, hinnalla 1 212 USD/tonni, ehdoilla cf Rotterdam;

— Helmikuun 15 päivänä 1989 päivätty vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskeva ilmoitus, joka koskee 1 500:aa laatikollista Karaman-aluksella olevia rusinoita, ja jonka Rotterdamissa oleva tullivälittäjä Van der Linde on laatinut Fitmayn nimissä. Ilmoitettu tuontihinta on 2 544 HFL/tonni;

— Helmikuun 15 päivänä 1989, toisin sanoen samana päivänä päivätty Stolpin Verkadelle osoittama lasku, joka koskee 1 500:aa laatikollista, ehdoilla ex Karaman, sovitulla hinnalla 2,15 HFL/kilo, toisin sanoen 2 150 HFL/tonni;

— Helmikuun 21 päivänä 1989 verotarkastus on päättynyt ja tullivälittäjä Van der Lindeltä on vaadittu tasoitusmaksua.

Lyhyesti sanottuna Alpaslan Besikcioglu (Izmir) myy vähimmäishintaa *korkeammalla* hinnalla Fitmaylle (Lontoo), joka huolehtii tullimuodollisuuksista ja jälleenmyy Izmir Fig Packersille (Izmir). Jälkimmäinen yhtiö myy vähimmäistuontihintaa *alhaisemmalla* hinnalla Stolpille (Alankomaat), joka puolestaan jälleenmyy Verkadelle.

Verotusta koskevan tarkastus- ja tiedotusviraston suorittamasta tutkimuksesta ilmenee, että Alpaslan Besikcioglu omistaa 99 % Izmir Fig Packers -nimisestä yhtiöstä, ja eräs Kemal Besikcioglu -niminen henkilö omistaa jäljellä olevan yhden prosentin. Alpaslan Besikcioglun ja Izmir Fig Packersin pääkonttorit sijaitsevat samassa Izmirissä olevassa osoitteessa. Alpaslan Besikcioglu tekee säännöllisesti talletuksia Izmir Fig Packersin Lontoossa olevalle pankkitilille kattaakseen tappiolla tapahtuvasta jälleenmyynnistä johtuvan alijäämän (tässä tapauksessa Izmir Fig Packers oli ostanut Fitmaylta hinnalla 1 212 USD/tonni ja jälleenmyynyt Stolpille 1 050 USD:lla). Kuulustelussa Fitmayn turkkilainen omistaja ja johtaja on esittänyt, että hän oli sitoutunut hoitamaan rusinoiden yhteisöön suuntautuvaan tuontiin liittyvät tuontimuodollisuudet tullivälittäjä Van der Linden välityksellä, tuotteiden nettohinnasta laskettavaa 1 %:n suuruista palkkiota vastaan.

Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te Rotterdam (Rotterdamin tuontitullien ja valmisteverojen tarkastaja) on 21.2.1989 tekemällään päätöksellä vahvistanut tullivälittäjä Van der Linden maksettavana olevan tasoitusmaksun määrän 8 329,80 HFL:ksi. College van Beroep voor het Bedrijfslevenin pyynnöstä hän on esittänyt laskentamenetelmänsä perustelut (tarkastajan 23.3.1989 tuomioistuimen presidentille osoittama kirje) ja selittänyt käyttäneensä lähtökohtana Izmir Fig Packersin ja Stolpin välillä sovittua hintaa muutettuna florineiksi 15.2.1989 voimassa ollutta vaihtokurssia noudattaen. Pitäen mielessä myyntiehdot ex terminal

Rotterdam hän on vähentänyt hinnasta purkauskustannukset, jotka on laskettu kiinteämääräisenä tiettyyn määrään asti konttia kohti. Jäljellä olevan ecuiksi muutetun erotuksen perusteella hän on vahvistanut tonnia kohti maksettavan tasoitusmaksun asetuksen (ETY) N:o 3519/88 [1] mukaisesti, jossa säädetään vapaaseen liikkeeseen luovutuksen aikana voimassa olleet maksut. Näin ollen hän on suorittanut monimutkaisen laskutoimituksen voidakseen määrittää tuontihinnan ennen tasoitusmaksun määräämistä.

4. Asiassa C-352/93 tapahtumien kulku ja puheenvuoroa käyttäneet henkilöt ovat täysin samat. Vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskeva ilmoitus on tehty 25.6.1984 ja se koskee 13:a rusinoita sisältävän kontin tuontia (241 900 kg netto). Verotarkastus on saatettu päätökseen 9.2.1989 ja tullivälittäjä Van der Lindeltä on vaadittu tasoitusmaksua. Tuonnin aikana voimassa olleiden säädösten seurauksena maksun laskentamenetelmä on huomattavasti edellistä monimutkaisempi.

Sovellettava lainsäädäntö ja esitetyt kysymykset

Asia C-352/93 (25.6.1984 päivätty vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskeva ilmoitus)

5. Tutkittaessa sovellettavia säädöksiä aikajärjestyksessä ilmenee, että 1.4.1977 ja 28.2.1986 välisenä aikana voimassa ollut perussäädös oli hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä [2] 14 päivänä maaliskuuta 1977 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 516/77. Mainitun asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa säädetään mahdollisuudesta soveltaa asianmukaisia *suojatoimenpiteitä* kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa, jos tuonnin tai viennin seurauksena yhden tai useamman asetuksessa mainitun tuotteen markkinoilla yhteisössä on aiheutunut tai on vaarassa aiheutua vakavia häiriöitä, jotka saattavat vaarantaa perustamissopimuksen 39 artiklassa määrättyjen tavoitteiden saavuttamisen.

Kyseisessä säännöksessä mainitut suojatoimenpiteiden soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt on määritelty 14.3.1977 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 521/77 [3]. Tämän asetuksen 1 artiklassa mainitaan tiettyjä tekijöitä, joiden perusteella voidaan päätellä, onko tuotteen markkinoilla aiheutunut tai vaarassa aiheutua vakavia häiriöitä (tuonnin määrä, hintojen kehitys ...). Asetuksen 2 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kaikkiin tuotteisiin voidaan soveltaa

1 — Asetuksen (ETY) N:o 2303/88 muuttamisesta 11 päivänä marraskuuta 1988 annettu komission asetus, joka koskee perittäviä tasoitusmaksuja silloin, kun kuivattuihin viinirypäleisiin sovellettavaa vähimmäistuontihintaa ei ole noudatettu (EYVL L 307, s. 26).

2 — EYVL L 73, s. 1. Maaliskuun 1 päivästä 1986 lukien tämä asetus on korvattu hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 24 päivänä helmikuuta 1986 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 426/86 (EYVL L 49, s. 1).

3 — Hedelmä- ja vihannesjalostealalla sovellettavia suojatoimenpiteitä koskevat yksityiskohtaiset soveltamissäännöt (EYVL L 73, s. 28).

seuraavia toimenpiteitä: — vähimmäishintajärjestelmä, jonka alapuolella tuonnin edellytykseksi voidaan asettaa sellaisen hinnan noudattaminen, joka vastaa vähintään kyseiselle tuotteelle asetettua vähimmäishintaa; — viennin täydellinen tai osittainen lakkauttaminen.

Kuivattujen viinirypäleiden markkinoilla vuoden 1981/1982 markkinointikampanjan seurauksena esiintyneiden häiriöiden seurauksena komissio on antanut asetuksen (ETY) N:o 2742/82 [4], jonka 2 artiklassa säädetään 106,7 ecun suuruinen vähimmäishinta 100:aa nettokiloa kohden sekä 16,0 ecun suuruinen tasoitusmaksu 100:aa nettokiloa kohti tapauksissa, joissa vähimmäishintaa ei ole noudatettu. Valuuttakurssien vaihteluista johtuvat kilpailun vääristymät on vältetty kerroinjärjestelmällä. Tasoitusmaksu on maksettava silloin, kun tuontihinta on tuontipäivänä voimassa olevaa vähimmäishintaa alhaisempi. Asetuksen 4 artiklan 1 kohdan [5] mukaan tuontihinta muodostuu: a) fob-hinnasta alkuperämaassa ja b) kuljetus- ja vakuutuskustannuksista siihen asti, kun tuote saapuu yhteisön tullialueelle. Asetuksen 4 artiklan 3 kohdan [6] mukaan:

"Jos tulliviranomaisille esitetty lasku ei ole tuotteen alkuperämaassa olevan maastaviejän laatima, tai jos viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei ilmoitettu hinta vastaa alkuperämaan fob-hintaa, jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset soveltavat tarvittavia menetelmiä hinnan määrittämiseksi ja ottavat huomioon erityisesti maahantuojan noudattaman jälleenmyyntihinnan."

6. Asetuksen (ETY) N:o 2742/82 pätevyys ja erityisesti tasoitusmaksun määrä on kiistetty asioissa 77/86 [7] ja 291/86 [8], niin sanotut "rusinatuomiot". Rusinoiden maahantuojat ovat kiistäneet erityisesti tasoitusmaksun kiinteän ominaisuuden, ja huomauttaneet, että olisi ollut riittävää säätää kyseisen maksun määräksi vähimmäishinnan ja tuontihinnan välinen erotus. Kiinteämääräinen maksu oli vieläkin perusteettomampi, koska vaihtokurssien vaihtelujen ja erityisesti kerroinjärjestelmästä johtuvien vähimmäishintojen usein toistuvien vaihtelujen seurauksena tuotteen myyntihetkellä ei voitu varmuudella määritellä vapaaseen liikkeeseen luovutuksen aikana noudatettavaa vähimmäishintaa eikä tuontihintaa. Komissio on puolestaan todennut, että tasoitusmaksun määrä oli laskettu vähentämällä vähimmäishinnasta maailmanmarkkinoiden alhaisin hinta, koska oli syytä ottaa huomioon sellainen maailmanmarkkinahinta, joka todennäköisimmin aiheuttaisi häiriöitä yhteisön sisäisillä markkinoilla. Yhteisöjen tuomioistuin on julistanut asetuksen (ETY) N:o 2742/82 mitättömäksi "siltä osin, kuin siinä säädetään kiinteämääräinen

4 — Kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa sovellettavista suojatoimenpiteistä 13 päivänä lokakuuta 1982 annettu asetus (EYVL L 290, s. 28).

5 — Sellaisena kuin se on muutettuna 5 päivänä huhtikuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 936/84 (EYVL L 96, s. 13).

6 — Sellaisena kuin se on muutettuna edellä viitatulla asetuksella (ETY) N:o 936/84.

7 — National Dried Fruit Trade Association (tuomio 11.2.1988, Kok. 1988, s. 757).

8 — Central-Import Münster (tuomio 5.7.1988, Kok. 1988, s. 3679).

tasoitusmaksu, joka vastaa vähimmäishinnan ja alhaisimman maailmanmarkkinahinnan välistä erotusta", koska yhden kiinteämääräisen tasoitusmaksun vahvistaminen myös niissä tapauksissa, joissa tuontihinta on ainoastaan hieman vähimmäishintaa alhaisempi, merkitsisi taloudellista rankaisemista, eikä komissio ollut näyttänyt että tällainen järjestelmä olisi ollut välttämätön asetuksessa (ETY) N:o 521/77 määrättyjen tavoitteiden saavuttamiseksi.

Helmikuussa 1988 annetun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion seurauksena komissio on antanut asetuksen (ETY) N:o 994/88 [9], jossa se säätää aiheettomasti perittyjen maksujen palauttamiseen sovellettavan yhteisön lainsäädännön ja täsmentää, että maahantuojilla on oikeus saada takaisin asetuksen (ETY) N:o 2742/82 perusteella perityn tasoitusmaksun ja sen määrän erotus, joka saadaan vähentämällä kyseisen asetuksen (ETY) N:o 2742/82 mukaisesti määrätystä vähimmäishinnasta vapaaseen liikkeeseen luovutuksen yhteydessä maksettu tuontihinta.

7. Edellä mainittuja säännöksiä sovelletaan kesäkuussa 1984 tapahtuneeseen vapaaseen liikkeeseen luovutukseen (asia C-352/93), johon liittyen College van Beroep voor het Bedrijfsleven on esittänyt 23.4.1993 päivätyllä pyynnöllään seuraavat kysymykset:

"1) Onko ensimmäistä kertaa määrättävää tasoitusmaksua laskettaessa asetusta (ETY) N:o 994/88 pidettävä oikeudellisesti pätevänä perustana asetuksen (ETY) N:o 2742/82 asemesta, joka on julistettu mitättömäksi yhteisöjen tuomioistuimen 11.2.1988 antamalla tuomiolla asiassa 77/86?

2) Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on myönteinen, onko kyseistä asetusta tällöin tulkittava siten, että tasoitusmaksu on laskettava vähimmäistuontihinnan ja todetun tuontihinnan välisen erotuksen perusteella, vai onko perustana käytettävä mitättömäksi julistettua kiinteämääräistä maksua ja sen jälkeen tarvittaessa korjata sitä edellä viitatun asetuksen säännöksiä soveltaen?

3) Onko komission asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että silloin kun tulliviranomaisilla on aihetta epäillä, ettei mainittu hinta vastaa alkuperämaan fob-hintaa,

9 — Kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa noudatettavista suojatoimenpiteistä annetussa asetuksessa (ETY) N:o 2742/88 säädetyn tasoitusmaksun soveltamisesta 15 päivänä huhtikuuta 1988 annettu komission asetus (EYVL L 99, s. 12).

a) tosiseikkoja voidaan ottaa huomioon ainoastaan sen arvioimiseksi, mikä on todellisuudessa, joko välittömästi tai välillisesti, maastaviejän vaatima ja maahantuojan maksama tuontihinta;

vai siten, että

b) toimivaltaiset viranomaiset voivat itse määrittää hinnan kyseiselle maahantuonnille asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja tässä yhteydessä ottaa huomioon:

— muiden kuin maastaviejän ja maahantuojan suorittamia liiketoimia, joiden tarkoituksena viranomaisten mielestä on joko täydellisesti tai osittain välttää tasoitusmaksun suorittamisvelvollisuus maahantuonnin yhteydessä, tai joita ei olisi toteutettu, ellei tasoitusmaksun perimiseltä olisi täten kokonaan tai osittain vältytty;

ja

— tuotteen hintakehitys, sellaisena kuin se on ilmennyt sen maahantuonnin jälkeisissä kauppaportaissa?

4) Onko edellä viitattu säännös mitätön kolmannen kysymyksen alakohdassa b mainitussa tapauksessa sillä perusteella, että neuvoston asetuksessa ei valtuuteta komissiota myöntämään toimivaltaisille jäsenvaltion viranomaisille näin laajaa harkintavaltaa sen ratkaisemiseksi, onko tuontihinta tietyssä tilanteessa vähimmäistuontihintaa alhaisempi?"

Asia C-351/93 (25.2.1989 päivätty vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskeva ilmoitus)

8. Asetuksen (ETY) N:o 516/77 4 artiklan a kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 988/84 [10], neuvosto on vahvistanut periaatteen, jonka mukaan kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa on noudatettava jokaista markkinointikampanjaa varten vahvistettua vähimmäistuontihintaa, sekä varannut itselleen mahdollisuuden antaa yleisiä soveltamissääntöjä, joilla voidaan muun muassa säätää kyseisen hinnan ennakolta vahvistamisesta. Vähimmäistuonti-

10 — Maaliskuun 31 päivänä 1984 annettu asetus, jolla on muutettu hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä annettua asetusta (ETY) N:o 516/77 sekä yhteisestä tullitariffista annettua asetusta (ETY) N:o 950/68 (EYVL L 103, s. 11).

hintaa ei siten vahvisteta enää suojatoimenpiteenä vaan *pysyvästi*. Perusasetuksen (ETY) N:o 426/86 9 artikla, jolla asetus (ETY) N:o 516/77 on korvattu 1.3.1986 alkaen, sisältää samanlaiset säännökset.

Kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa noudatettavan vähimmäistuontihintajärjestelmän soveltamista koskevista yleisistä määräyksistä annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2089/85 [11], neuvosto on säätänyt, että vähimmäistuontihinta vahvistetaan ennen markkinointikampanjan aloittamista ja että tasoitusmaksut vahvistetaan tuontihintaportaikon perusteella.

Komissio on heinäkuussa 1985 antanut asetuksen (ETY) N:o 2237/85 [12], jossa säädetään kuivattuja viinirypäleitä koskevan vähimmäistuontihintajärjestelmän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset erityissäännöt. Tämän asetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan tuontihinnan muodostavat tekijät ovat: a) fob-hinta alkuperämaassa ja b) kuljetus- ja vakuutuskustannukset yhteisön tullialueelle saapumiseen asti. Asetuksen mukaan fob-hinnalla tarkoitetaan maksettua tai maksettavaa hintaa kontin sisältämää tuotemäärää kohden, sisältäen lastauskulut kuljetusvälineeseen alkuperämaassa olevassa lastauspaikassa, sekä muut kyseisessä maassa aiheutuneet kulut. Fob-hinta ei sisällä myyjän maksettavana olevien palvelujen kustannuksia sen jälkeen, kun tuotteet on lastattu kuljetusvälineeseen. Asetuksen 2 artiklan mukaan tuontihinta ilmenee vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevasta ilmoituksesta, johon liitetään kaikki tarvittavat tiedot sen varmistamiseksi. Saman artiklan 3 kohdan mukaan:

"Tapauksessa, jossa:

a) tulliviranomaisille esitetty lasku ei ole tuotteen alkuperämaassa olevan maahantuojan laatima [13],

tai

b) viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei tuonti-ilmoituksessa ilmoitettu hinta vastaa todellista tuontihintaa,

11 — Heinäkuun 23 päivänä 1985 annettu asetus (EYVL L 197, s. 10).

12 — Heinäkuun 30 päivänä 1985 annettu asetus (EYVL L 209, s. 24).

13 — Asetuksen johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa säädetään, että "vähimmäistuontihinnan kiertämisen välttämiseksi ainoastaan kuivattujen viinirypäleiden alkuperämaassa laaditut laskut voidaan hyväksyä todisteina".

tai

c) maksua ei ole suoritettu 1 artiklan 4 kohdassa säädetyn määräajan kuluessa,

toimivaltaiset viranomaiset soveltavat tarvittavia menetelmiä tuontihinnan määrittämiseksi ja ottavat huomioon erityisesti maahantuojan noudattaman jälleenmyyntihinnan."

9. College van Beroep voor het Bedrijfsleven on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat helmikuussa 1989 tapahtuneeseen vapaaseen liikkeeseen luovutukseen sovellettavia säännöksiä koskevat kysymykset, jotka selvyyden vuoksi on alla toistettu, vaikkeivät ne sovellettavia säännöksiä lukuun ottamatta poikkeakaan asiaa C-352/93 koskevista kysymyksistä 3 ja 4:

"1) Ottaen huomioon erityisesti neuvoston asetuksen (ETY) N:o 426/86 9 artiklan säännökset, onko komission asetuksen (ETY) N:o 2237/85 2 artiklan 3 kohdan, initio, b alakohtaa in fine tulkittava siten, että silloin kun toimivaltaisilla viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei vapaaseen liikkeeseen luovutuksen yhteydessä laaditussa tuonti-ilmoituksessa ilmoitettu tuotteiden hinta vastaa todellista tuontihintaa,

a) tosiseikkoja voidaan ottaa huomioon ainoastaan sen arvioimiseksi, mikä on todellisuudessa, joko välittömästi tai välillisesti, maastaviejän vaatima ja maahantuojan maksama tuontihinta;

vai siten, että

b) toimivaltaiset viranomaiset voivat itse määrittää kyseisen maahantuonnin laskennallisen hinnan asetuksen (ETY) N:o 2237/85 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja tässä yhteydessä ottaa huomioon:

— muiden kuin maastaviejän ja maahantuojan suorittamia maahantuonteja, joiden tarkoituksena viranomaisten mielestä on joko täydellisesti tai osittain välttää tasoitusmaksun suoritusvelvollisuus tuonnin yhteydessä, tai joita ei olisi toteutettu, ellei tasoitusmaksun perimiseltä olisi täten kokonaan tai osittain vältytty;

ja

— tuotteen hintakehitys, sellaisena kuin se on ilmennyt maahantuonnin jälkeisissä kauppaportaissa?

2) Onko edellä viitattu säännös mitätön ensimmäisen kysymyksen b alakohdassa mainitussa tapauksessa sillä perusteella, ettei neuvoston asetuksessa valtuuteta komissiota myöntämään toimivaltaisille jäsenvaltion viranomaisille näin laajaa harkintavaltaa sen ratkaisemiseksi, onko tuontihinta tietyssä tapauksessa vähimmäistuontihintaa alhaisempi?"

Griotti-kirsikoita koskeva asia (C-353/93)

Tosiseikat

10. Kyseinen tapaus koskee entisestä Jugoslaviasta peräisin olevien happamien kirsikoiden (griotti-kirsikoiden) maahantuontia vuoden 1986 joulukuun ja vuoden 1988 elokuun välisenä aikana. Tracotex Holland -niminen tullivälittäjänä toimiva yhtiö on toiminut De Leeuw's Handelsonderneming -nimisen yhtiön (nykyisin Mondifoods) lukuun. Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt, vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevaan ilmoitukseen on liitetty kahdenlaisia tositteita: Itävallassa [14] toimivan myyjän laatima lasku ja Jugoslaviassa toimivan myyjän laatima lasku, jossa kuitenkin vaaditaan maksun suorittamista kolmannen, Saksassa tai muualla sijaitsevan yrityksen tilille. Tuontihintaa ei ole erikseen mainittu maahantuontiasiakirjoissa, jotka tullivirkamiehet ovat kuitenkin hyväksyneet EUR 1 -todistusten tarkastamisen jälkeen. Vuoden 1989 kuluessa Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (verotusta koskeva tarkastus- ja tiedotusvirasto) suoritti tarkastuksen maahantuojayrityksessä. Sen seurauksena tuontitullien ja valmisteverojen tarkastaja vaati tullivälittäjältä 539 673,40 HFL:n suuruista tasoitusmaksua. Tarkastaja oli määrittänyt laskennallisen tuontihinnan ottamalla lähtökohtana huomioon griotti-kirsikoiden jälleenmyyntihinnan (joka saatiin selville Mondifoodsissa tehdyssä tarkastuksessa) ja erottamalla siitä kiinteämääräisen 8 %:n voiton, siihen liittyvät kustannukset, kuljetuskustannukset sekä tuontihetkellä sovelletut tuontitullit. Tracotex on valittanut tästä päätöksestä.

Yhteisöjen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista ei ilmene, että Mondifoodsin maksama hinta olisi ollut vähimmäistuontihintaa alhaisempi, oli sitten kysymys itävaltalaiselle yhtiölle maksetusta hinnasta tai

14 — Kansallisen tuomioistuimen toimittamista asiaan liittyvistä asiakirjoista (liite 9— 5) ilmenee, että kyseinen yhtiö on itävaltalainen Kraus und Kraus, jonka nimi esiintyy yhteisöjen tuomioistuimen tutkineen asian Dinter yhteydessä, johon palaamme jäljempänä.

jugoslavialaisen yrityksen saksalaiselle pankkitilille siirretystä hinnasta. Sitä vastoin Mondifoods väittää maksaneensa vähimmäistuontihintoja korkeammat ostohinnat, mitä hollantilainen ministeriö ei näytäkään kiistävän.

Sovellettava lainsäädäntö ja esitetyt kysymykset

11. Perussäädökset ovat samat kuin rusinoita koskevissa asioissa, eli aikajärjestyksessä sovellettavat hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetut neuvoston asetukset (ETY) N:o 516/77 ja (ETY) N:o 426/86. Asetuksen (ETY) N:o 516/77 14 artiklan tapaan, johon on viitattu edellä asian C-352/93 [15] yhteydessä, asetuksen (ETY) N:o 426/86 18 artiklan 2 kohdassa säädetään mahdollisuudesta soveltaa *suojatoimenpiteitä* vakavissa häiriötapauksissa, jotka saattavat vaarantaa perustamissopimuksen 39 artiklassa määrättyjen tavoitteiden saavuttamisen. Komissio on asetuksellaan (ETY) N:o 1626/85 [16] soveltanut kyseisiä toimenpiteitä griotti-kirsikoiden tuontiin.

Kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tulliviranomaiset vertaavat tuontihintaa vähimmäishintaan tullimuodollisuuksien täyttämishetkellä. Asetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan tuontihinta muodostuu seuraavista tekijöistä: fob-hinta alkuperämaassa ja b) kuljetus- ja vakuutuskustannukset *yhteisön tullialueelle saapumiseen* asti. Asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos tulliviranomaisille esitetty lasku ei ole tuotteen alkuperämaassa olevan maastaviejän laatima, tai jos viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei ilmoitettu hinta vastaa fob-hintaa alkuperämaassa, jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset soveltavat tarvittavia *menetelmiä hinnan määrittämiseksi* ja ottavat huomioon erityisesti maahantuojan noudattaman jälleenmyyntihinnan."

12. Ratkaistakseen sen tutkittavaksi saatetun riita-asian College van Beroep voor het Bedrijfsleven on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 23.4.1993 päivätyllä pyynnöllään useita kysymyksiä, jotka on alla toistettu, vaikka kaksi niistä tuskin poikkeaa asiaan C-352/93 liittyvistä kysymyksistä 3 ja 4:

"1) Onko komission asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohtaa, ottaen erityisesti huomioon neuvoston asetuksen

15 — Ks. kappale 5.

16 — Kesäkuun 14 päivänä 1985 annettu asetus, joka koskee eräiden happamien kirsikoiden tuonnissa sovellettavia suojatoimenpiteitä (EYVL L 156, s. 13).

(ETY) N:o 426/86 18 artiklan 2 kohdan, tulkittava siten, että silloin kun tulliviranomaisilla on aihetta epäillä, ettei ilmoitettu hinta vastaa alkuperämaan fob-hintaa,

a) tosiseikkoja voidaan ottaa huomioon ainoastaan sen arvioimiseksi, mikä on todellisuudessa, joko välittömästi tai välillisesti, maastaviejän määräämä ja maahantuojan suorittama tuontihinta;

vai siten, että

b) toimivaltaiset viranomaiset voivat itse määrittää kyseisen maahantuonnin laskennallisen hinnan asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja tässä yhteydessä ottaa huomioon:

— muita kuin maastaviejän ja maahantuojan välisiä liiketoimia, erityisesti maastaviejän ja maahantuojan välissä olevissa kauppaportaissa tehtyjä liiketoimia,

ja

— maahantuojan tuotteiden osalta noudattaman jälleenmyyntihinnan, siten että tietyt kertaluonteiset maksut, jotka eivät ilmene maahantuojalta ja/tai välittäjältä peräisin olevista asiakirjoista ja jotka vastaavat tiettyjä kustannuksia (kiinteämääräiset per 100 kg/brutto) ja tuloja (8 % välitystoimesta), vähennetään mainitusta hinnasta?

2) Onko edellä mainittu säännös mitätön ensimmäisen kysymyksen alakohdassa b mainitussa tapauksessa sillä perusteella, ettei neuvoston asetuksessa valtuuteta komissiota myöntämään toimivaltaisille jäsenvaltion viranomaisille näin laajaa harkintavaltaa sen ratkaisemiseksi, onko tuontihinta jossakin tilanteessa vähimmäistuontihintaa alhaisempi?

3) Onko komission asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että ilmaus tuotteen 'alkuperämaassa oleva maastaviejä' tarkoittaa yksinomaan sellaista maastaviejää, jonka yrityksellä on toimipaikka alkuperämaassa?"

Esitettyjen kysymysten tiivistelmä

13. Kussakin kolmessa asiassa kaksi esitetyistä kysymyksistä liittyy lähes yhdenmukaisesti laadittuihin säännöksiin. Kyseiset säännökset ovat asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 3 kohta (asia C-352/93, vuonna 1984 tuodut rusinat), asetuksen (ETY) N:o 2237/85 2 artiklan 3 kohta (asia C-351/93, vuonna 1989 tuodut rusinat) ja asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohta (asia C-353/93, griotti-kirsikat). Ensimmäinen näistä kahdesta lähes yhdenmukaisesta kysymyksestä koskee edellä mainittujen säännösten tulkintaa, tarkemmin sanottuna *niitä tekijöitä, joita toimivaltaiset viranomaiset* voivat käyttää tuontihintaa vahvistaessaan tai mahdollisesti määritellessään sitä laskennallisesti.

Toinen lähes yhdenmukaisista kysymyksistä koskee edellä mainittujen säännösten pätevyyttä siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuimen *tulkinnan mukaan toimivaltaiset* viranomaiset voisivat määrittää laskennallisen tuontihinnan. Itse asiassa kunkin tapauksen yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimelta on kysytty, onko komissio ylittänyt toimivaltansa myöntäessään kansallisille viranomaisille laajan harkintavallan tuontihinnan määrittämisessä, vaikkei neuvoston perusasetuksissa säädetä asiasta.

Tämän jälkeen seuraa asian C-353/93 (griotti-kirsikat) yhteydessä esitetty kolmas kysymys, joka koskee asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohdassa olevan ilmaisun "tuotteen alkuperämaassa oleva maastaviejä" tulkintaa.

Lopuksi on vielä jäljellä kaksi tarkempaa asian C-352/93 yhteydessä esitettyä kysymystä, jotka liittyvät vuonna 1988 annettujen kuivattuja viinirypäleitä koskevien tuomioiden seurauksiin sekä asetuksen (ETY) N:o 994/88 tulkintaan.

Tiettyjen säännösten pätevyyteen ja tulkintaan liittyvät kysymykset

14. Jos asetukseen (ETY) N:o 994/88 liittyvät kaksi kysymystä ja asian C-353/93 yhteydessä esitetty erityinen tulkintakysymys jätetään syrjään, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on pyytänyt *ensinnäkin* asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 3 kohdan, asetuksen (ETY) N:o 2237/85 2 artiklan 3 kohdan ja asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohdan tulkintaan liittyviä ennakkoratkaisuja, joissa täsmennettäisiin komission ja jäsenvaltioiden viranomaisten toimivaltajakoa yhteisön säädösten noudattamisen valvonnassa, ja *toiseksi* kyseisten säännösten pätevyyden arvioimista. Huolimatta siitä, että säännösten tulkintaan ja niiden pätevyyteen liittyvät kysymykset

on pidetty erossa toisistaan, on tunnustettava niiden välinen voimakas vuorovaikutus. Koska säännösten pätevyys riippuu niiden tulkinnasta ja niitä on tulkittava oikeusperiaatteiden mukaisesti, eli tulkittavan säännöksen pätevyyden suuntaisesti, kyseiset kaksi kysymystä ovat suoraan sidoksissa toisiinsa.

Yhteisön toimielinten ja jäsenvaltioiden väliseen toimivaltajakoon tulliasioissa sekä tulliviranomaisten valtuuksien laajuuteen (nrot 15—18) liittyvän yleisen pohdinnan jälkeen olen käsitellyt ne tapaukset, joissa tuontihinta voidaan määrittää laskennallisesti (nrot 19—25). Vasta tämän jälkeen pyrin vastaamaan kansallisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin (nrot 26—32).

Yhteisön ja jäsenvaltioiden toimivalta tulliasioissa

15. Tutkittavana olevan kaltaisella yhteisön lainsäädännöllä pyritään käsittämään aineellinen taloudellinen realiteetti. Jotta kyseistä lainsäädäntöä voitaisiin soveltaa asianmukaisesti, on etukäteen määriteltävä tietyn tuotteen ostohinta ennen sen tuomista yhteisöön. Vertaamalla tätä tosiasiallista hintaa vähimmäishintaan voidaan päätellä, onko tasoitusmaksua maksettava vai ei.

16. Edellä mainitun lainsäädännön soveltaminen on uskottu jäsenvaltioiden tulliviranomaisten tehtäväksi. Tätä tehtävää täyttäessään ne soveltavat kansallisen oikeutensa mukaisia menettelysääntöjä. Siltä osin kuin kansallinen oikeus on aineellisesti yhteisön lainsäädännön mukainen, erityisesti hinnan laskennallisen määrittämisen ja sitä koskevan menetelmän käytön osalta, yhteisöoikeus ainoastaan vahvistaa kansallisen oikeuden säännökset. Kansallisen oikeuden säännösten pätevyyteen ja tulkintaan liittyvät kysymykset kuuluvat kansallisen tuomioistuimen eikä yhteisöjen tuomioistuimen ratkaistaviksi, ja kansallisen tuomioistuimen on luonnollisesti otettava huomioon yhteisöoikeuden säännökset.

Ainoastaan siinä tapauksessa, ettei kansallinen oikeus sisällä yhteisön lainsäädännön soveltamiseksi välttämättömiä oikeussuojakeinoja, yhteisön lainsäätäjän tehtävänä on täyttää kyseinen tyhjiö, samalla tavoin kuin sen tehtävänä on harmonisoida kansalliset menettelysäännöt, jotta vältettäisiin kansallisten säännösten liian suuren vaihtelevuuden aiheuttamat vääristymät yhteisön eri maahantuojien kohtelussa. Tämän vuoksi neuvosto on antanut direktiivin vapaaseen

liikkeeseen luovutukseen [17] liittyvien menettelyjen harmonisoimiseksi, ja sen jälkeen yhteisön tullikoodeksia koskevan asetuksen [18]. Koska esillä olevissa asioissa tutkittavana olevat maahantuonnit tapahtuivat ennen koodeksin voimaan tuloa, sovellettava säädös oli yhä neuvoston direktiivi 79/695/ETY. Maataloustuotteiden tuonnissa sovellettava tasoitusmaksu kuuluu kyseisen direktiivin soveltamisalaan, sillä sen 1 artiklan 2 kohdan mukaan tuontitullit-käsitteellä tarkoitetaan *muun muassa maataloustulleja ja muita yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevia tuontiveroja.*

17. Direktiivissä 79/695/ETY säädetään, että maahantuojien on esitettävä tulliviranomaisille vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevat ilmoitukset, joiden tulee sisältää periaatteessa kaikki tullilainsäädännön soveltamista ja mahdollisesti vaadittavien tullien tai maksujen perimistä varten tarvittavat tiedot. Tulliviranomaisten ei kuitenkaan tarvitse luottaa ilmoitukseen, vaan ne voivat suorittaa erinäisiä tarkastuksia. Komission täytäntöönpanodirektiivin 82/57/ETY II osa koskee vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen valvontaa. Kuten neuvoston direktiivissä 79/695/ETY on nimenomaisesti säädetty, että tulliviranomaiset voivat suorittaa asiakirjojen ja tuotteiden tarkastuksia sekä ottaa tuotenäytteitä. Ellei ilmoitus vastaa todellisuutta, tulliviranomaisten toteamukset syrjäyttävät ilmoituksessa olevat maininnat. Oikeus todellisen tilanteen uudelleen määrittämiseksi on täsmennetty direktiivin 79/695/ETY 10 artiklan 1 kohdassa: "Ilmoituksen sekä mahdollisen tuotteiden tarkastuksen tuloksia ja niihin liitettyjä asiakirjoja käytetään tuontitullien laskuperustana sekä tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovutukseen liittyvien muiden säännösten soveltamisen perustana." Toisin sanoen silloin, kun ilmoituksessa esitetyt maininnat ovat virheellisiä tai epätäydellisiä, tulliviranomaiset voivat oikaista niitä tai korvata ne itse tekemillään toteamuksilla. Tärkeintä on todellisen tilanteen mahdollisimman tarkka selvittäminen.

18. On selvää, että kyseisten säännösten avulla tulliviranomaiset voivat estää *petoksia* korvaamalla ilmoituksessa olevat maininnat omilla toteamuksillaan. Mielestäni tämä tarkoittaa, että tulliviranomaisilla on oikeus määrittää todellinen tuontihinta kaikkien niiden tiedossa olevien tekijöiden perusteella, jotka voidaan ottaa huomioon niiden kansallisen oikeuden mukaan.

Tapaukset, joissa hinnan laskennallinen määrittäminen on sallittu

19. On vielä määriteltävä, *milloin* petoksen tunnusmerkit on täytetty. Esillä oleviin

17 — 24 päivänä heinäkuuta 1979 annettu neuvoston direktiivi 79/695/ETY *vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevista* menettelyistä (EYVL L 205, s. 19); ks. myös 17 joulukuuta 1981 annettu komission direktiivi 82/57/ETY, jossa säädetään tietyt neuvoston direktiiviä 79/695/ETY koskevat *soveltamissäännöt* (EYVL 1982 L 28, *s. 38*).

18 — Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1). Koodeksin 1 artiklan mukaan "tullilainsäädäntö käsittää tämän koodeksin ja sen soveltamiseksi yhteisön tasolla ja jäsenvaltioiden tasolla annetut säännökset".

tapauksiin sovellettavien säännösten mukaan toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voivat soveltaa tarvittavia menetelmiä tuontihinnan määrittämiseksi, silloin kun on aihetta epäillä, ettei ilmoituksessa mainittu hinta vastaa fob-hintaa alkuperämaassa (asetukset N:ot 2742/82 ja 1626/85) tai todellista tuontihintaa (asetus N:o 2237/85) tai silloin kun tulliviranomaisille esitetty lasku ei ole tuotteiden alkuperämaassa olevan maastaviejän laatima, tai myös silloin kun maksua ei ole suoritettu asetuksessa säädetyn määräajan kuluessa. Aikajärjestyksessä ensimmäisen asetuksen alkuperäisessä versiossa tarkoitettiin ilmeisesti ainoastaan sellaista tapausta, jossa tulliviranomaisille esitetyssä laskussa ilmoitettu hinta ei vastannut fob-myyntiehtoja. Tällaisessa tapauksessa tulliviranomaisia kehotettiin soveltamaan tarvittavia menetelmiä fob-hinnan määrittämiseksi. Tämän jälkeen komissio on asetuksella määritellyt lähinnä petosten välttämisen tehostamiseksi tiettyjä tapauksia, joissa kansalliset viranomaiset voivat itse määrittää laskennallisen tuontihinnan. [19]

20. Tässä yhteydessä on syytä selvittää, onko riittävää selostaa asetuksessa sellaiset edellytykset, joiden täyttymistä voidaan pitää osoituksena siitä, että tuontihinta on saavutettu vilpillisiä keinoja käyttäen, ja sellaisessa tapauksessa oikeuttaa kansalliset viranomaiset määrittämään laskennallisen hinnan. Vaikkei kansallinen tuomioistuin ole esittänyt ennakkoratkaisukysymyksiään tästä näkökulmasta, yhteisöjen tuomioistuimen viimeaikainen oikeuskäytäntö huomioon ottaen on mielestäni kuitenkin tärkeää esittää joitakin asiaa koskevia huomioita.

21. Esillä olevat tapaukset kuvastavat hyvin edellä mainittua ongelmaa. Kuivattuja viinirypäleitä koskevissa asioissa (C-351/93 ja C-352/93) vilpillisten keinojen käyttö on ilmiselvää. Alpaslan Besikcioglun Fitmaylle suorittama myynti on valeoikeustoimi; sitä on käytetty ainoastaan tuotteiden tuomiseksi yhteisöön vähimmäistuontihintaa korkeammalla hinnalla. Liiketoimen tarkoituksena ei ollut todellisuudessa siirtää (ja saada) omistusoikeutta rusinoihin, jotka sitä paitsi pysyivät aluksella liiketoimien aikana. Tästä on lukuisia todisteita: Alpaslan Besikcioglun ja Izmir Fig Packersin väliset omistussuhteet, rusinoiden myynti kahdesti samana päivänä ensin Fitmaylle ja sitten Stolpille, todellisen voiton puuttuminen Fitmayn jälleenmyynnissä ja tämän yhtiön johtajan tunnustus siitä, että myynti suoritetaan ainoastaan tuontimuodollisuuksien täyttämiseksi, ja lopuksi Izmir Fig Packersin tappiolla suorittama myynti.

Sitä vastoin griotti-kirsikoita koskevassa tapauksessa (C-353/93) petoksesta ei ole yhtä suurta varmuutta. Kuten yhteisöjen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista ilmenee, Mondifoods väittää ostaneensa vähimmäistuontihintaa korkeammalla hinnalla,

19 — Ks. asetuksen (ETY) N:o 936/84 johdanto-osan toinen perustelukappale, sekä edellä alaviitteessä 13 mainittu asetuksen (ETY) N:o 2237/85 johdanto-osan toinen perustelukappale.

eikä hollantilainen ministeriö näytä kiistävän kyseistä väitettä. Viranomaiset ovat määrittäneet laskennallisen tuontihinnan yksinomaan sen vuoksi, ettei griotti-kirsikoita ollut ostettu suoraan Jugoslaviassa toimivalta tuottajalta, mitä pidettiin yhteisön lainsäädännössä riittävänä, jotta toimivaltaiset kansalliset tulliviranomaiset voisivat määrittää hinnan omasta aloitteestaan.

22. Eräässä viimeaikaisessa tuomiossa [20], jota College van Beroep ei voinut tuntea ennakkoratkaisupyyntöjen esittämishetkellä, yhteisöjen tuomioistuin on jo käsitellyt tätä kysymystä ja antanut tärkeitä tulkintaohjeita yhden nyt käsiteltävän säännöksen osalta. Tämä tapaus koski komission asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohdan tulkinnasta esitettyä ennakkoratkaisukysymystä. Itse asiassa tapauksessa Dinter saksalainen yhtiö Hans Dinter oli ostanut Jugoslaviasta peräisin olevia griotti-kirsikoita itävaltalaiselta välittäjältä, joka oli Kraus und Kraus -niminen yhtiö (täsmälleen sama yhtiö kuin asiassa C-353/93). Tässä tapauksessa näytettiin toteen, että Dinterin Kraus und Krausille maksama hinta oli vähimmäistuontihintaa korkeampi. Ottaen kuitenkin huomioon asetuksessa (ETY) N:o 1626/85 annetun tuontihinnan määritelmän (fob-hinta alkuperämaassa ja kuljetus- sekä vakuutuskustannukset yhteisön tullialueelle saapumiseen asti) sekä sen, ettei myyntiä koskeva lasku ollut tuotteen alkuperämaassa olevan maastaviejän laatima, Hauptzollamt Bad Reichenhall oli vaatinut Dinteriltä tasoitusmaksun, joka oli laskettu itävaltalaisen välittäjän alkuperämaassa olevalle maastaviejälle maksaman hinnan perusteella [21]. Dinter valitti kyseisestä päätöksestä sillä perusteella, että ensinnäkin sen maksama tuontihinta oli vähimmäishintaa korkeampi, ja toiseksi se ei ollut voinut ilmoittaa itävaltalaisen välittäjän jugoslavialaiselle maastaviejälle maksamaa hintaa, jota se ei itse tiennyt.

23. Edellä mainitussa tuomiossaan asiassa Dinter yhteisöjen tuomioistuin otti huomioon lainsäädännön tarkoituksen, joka oli tuotujen tuotteiden epätavallisen alhaisilla hinnoilla tapahtuvan myynnin estäminen, ja katsoi, että laskennallisen hinnan määrittämistä "voidaan käyttää ainoastaan muiden tekijöiden puuttuessa, tai silloin kun tulliviranomaisilla on epäilyksiä laskussa ilmoitetusta hinnasta". [22] Itse asiassa "jos maahantuojan välittäjälle maksama hinta sekä maahantuojan sittemmin noudattama jälleenmyyntihinta ovat varmuudella vähimmäishintaa korkeampia, asetuksen N:o 1626/85 tarkoitus on saavutettu" ja täten tasoitusmaksun periminen on laitonta.

20 — Asia C-81/92 Dinter, tuomio 2.8.1993 (Kok. 1993, s. I-4601).

21 — Toisin kuin esillä olevissa asioissa, tuontihintaa ei siten määritetty tuontia seuranneen jälleenmyyntihinnan perusteella, vaan alkuperäisen välittäjän alkuperämaassa olevalle maastaviejälle maksaneen hinnan perusteella.

22 — Tuomion 18 kohta.

24. Mielestäni tästä seuraa, että yhteisön lainsäätäjän jälkeenpäin lisäämät tapaukset, eli "tapaukset, joissa tulliviranomaisille esitetty lasku ei ole tuotteen alkuperämaassa olevan maastaviejän laatima" sekä "tapaukset, joissa maksua ei ole suoritettu asetuksessa säädetyn määräajan kuluessa", eivät välttämättä ole sellaisia kiistattomia olettamuksia petoksesta, joiden perusteella voitaisiin varmistamatta määrittää laskennallinen hinta, vaan niitä on pidettävä pelkkinä merkkeinä tulliviranomaisten huomion kiinnittämiseksi. Silloin kun näistä merkeistä huolimatta ei ole epäilystä todellisuudessa maksetusta tuontihinnasta, eikä siitä, että se on vähimmäishintaa korkeampi — kuten rusinoita koskevassa asiassa (C-353/93) näyttää olevan — tulliviranomaisten on hyväksyttävä tämä hinta, eivätkä ne voi määrittää sitä laskennallisesti.

25. Yhteisön lainsäädännössä ei täsmennetä mitä näyttöä tulliviranomaisilla pitäisi olla ilmoituksessa mainitun tuontihinnan totuudenmukaisuuden kiistämiseksi, eikä niitä seikkoja, joihin maahantuoja voi vedota tulliviranomaisten kiistämän hinnan totuudenmukaisuuden näyttämiseksi. Tässä yhteydessä ilmenee, että komissio on täsmentänyt sanamuotoa myöhemmissä asetuksissaan [23], ensinnäkin koska se on edellyttänyt, että tulliviranomaisilla on oltava "perusteltua aihetta epäillä" [24], ja toiseksi se on vahvistanut erilaisia todistuskeinoja vähimmäistuontihinnan noudattamisesta. [25] Koska esillä olevassa tapauksessa maahantuonnin aikana ei ollut voimassa mitään edellä mainittuun verrattavissa olevaa säännöstä, tulliviranomaisten ja maahantuojan esittämän todistusaineiston arviointi on kansallisen tuomioistuimen tehtävä sen oman oikeusjärjestyksen mukaan, samoin kuin sen ratkaiseminen, onko tuontihinnan totuudenmukaisuutta aihetta epäillä, jolloin viranomaisilla on mahdollisuus määrittää kyseinen hinta laskennallisesti.

Vastaukset esitettyihin kysymyksiin

26. Yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyihin kysymyksiin on syytä vastata edellä esitettyjen kommenttien valossa. Olen aloittanut kyseisten säännösten tulkintaan liittyvillä

23 — Nämä asetukset ovat 10 päivänä heinäkuuta 1989 annettu komission asetus (ETY) N:o 2053/89 (EYVL L 195, s. 11), jossa säädetään eräitä jalostettuja kirsikoita koskevan vähimmäistuontihintajärjestelmän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset erityissäännöt, ja 10 päivänä heinäkuuta 1989 annettu komission asetus (ETY) N:o 2054/89 (EYVL L 195, s. 14), jossa säädetään kuivattuja viinirypäleitä koskevan vähimmäistuontihintajärjestelmän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset erityissäännöt. Edellä mainitut asetukset ovat lähes yhdenmukaiset.

24 — Ks. edellä mainittujen asetusten 6 artiklojen 1 kohdat, joiden mukaan "Silloin kun tulliviranomaisilla on perusteltua aihetta epäillä, ettei vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevassa ilmoituksessa mainittu hinta vastaa todellista tuontihintaa, niiden on vaadittava maahantuojalta kuuden kuukauden määräajan kuluessa todisteet siitä, että tuotteet on markkinoitu vähimmäistuontihinnan noudattamisen takaavilla ehdoilla..."

25 — Asetusten 7 artiklat on laadittu seuraavasti:
"1. Vähimmäistuontihintaa on katsottava noudatetun, jos maahantuoja toimittaa todisteita vähintään 95 %:n osalta tuodusta kontista, että tuotteet on myyty sellaisenaan pakkaamisen jälkeen joko suoraan tai kauppaedustajien välityksellä, lopullisille kuluttajille vähintään vähimmäistuontihintaa vastaavalla hinnalla.
2. Jos lopullisilta kuluttajilta peräisin olevia todisteita ei voida esittää maahantuojan yrityksistä huolimatta, toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä muunlaisia todisteita siitä, että tuotteet on myyty ehdoilla, jotka osoittavat, että vähimmäishintaa on noudatettu."

kysymyksillä sekä niiden tekijöiden selvittämisellä, joita toimivaltaiset viranomaiset voivat käyttää hinnan vahvistamisessa tai sen laskennallisessa määrittämisessä. Nämä tulkintakysymykset on esitetty yhteisöjen tuomioistuimelle liittyen asetusten säännöksiin, joiden mukaan mainittu hinta voidaan määrittää laskennallisesti, silloin kun viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei ilmoituksessa mainittu hinta vastaa todellista tuontihintaa. Edellä viitatusta tuomiosta Dinter seuraa, että tällaisessa tapauksessa komissio voi pätevästi vahvistaa edellä mainitun hinnan laskentamenetelmän. Itse asiassa yhteisöjen tuomioistuin ei ole hyväksynyt tuomiossaan hinnan laskennallista määrittämistä (ja tasoitusmaksun perimistä) silloin, kun tuotteet on ostettu välittäjältä, jolla ei ole toimipaikkaa tuotteiden alkuperämaassa, mutta välittäjälle maksettu hinta sekä peritty jälleenmyyntihinta ovat varmuudella vähimmäishintaa korkeampia. Yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossa ei kuitenkaan kyseenalaisteta asianomaisen yhteisön säännöksen laillisuutta, jossa säädetään hinnan laskennallisesta määrittämisestä epäilyttävässä tapauksessa. Itse asiassa, a contrario, yhteisöjen tuomioistuin ei kiellä tasoitusmaksun perimistä (laskennallisen hinnan perusteella) *"silloin kun ei ole varmaa*, että sekä välittäjälle maksettu hinta että jälleenmyyntihinta ovat vähimmäistuontihintaa korkeampia".

27. Kunkin asian yhteydessä kansallinen tuomioistuin on esittänyt kysymyksen *tuontihinnan määrittämismenetelmästä*: onko viranomaisten nojauduttava maastaviejän ja maahantuojan välillä tehtyihin liiketoimiin liittyviin asiakirjoihin vai voivatko ne määrittää laskennallisen tuontihinnan muiden niiden tiedossa olevien liiketoimien perusteella, sekä erityisesti myöhemmissä kauppaportaissa tapahtuneen hintakehityksen perusteella?

Kuten olen aiemmin todennut, tulliviranomaisten tehtävänä on kuvailla tosiseikat mahdollisimman tarkasti. Maahantuojan ilmoitus on epäilemättä ensimmäinen hyödyllinen peruste, mutta jollei se ole oikea, on harkittava muita perusteita, joihin voidaan nojautua. Myyjän ja maahantuojan välillä sovitun hinnan laskennallisessa määrittämisessä voidaan varmuudella käyttää erilaisia maastaviejän ja maahantuojan tai muiden välisiä, samaa tai muita maahantuonteja koskevia sopimuksia ja kirjanpitoasiakirjoja, ja ulottaa tutkimus maastaviejän puolella tuottajaan asti ja maahantuojan puolella lopulliseen kuluttajaan asti.

Kussakin esillä olevassa tapauksessa käytettävä menetelmä riippuu olosuhteiden lisäksi sovellettavasta kansallisesta oikeudesta. Itse asiassa yhteisöoikeudessa säädetään ainoastaan periaatteellisesta mahdollisuudesta pitää jälleenmyyntihintaa lähtökohtana tuontihinnan laskennallisessa määrittämisessä. Muutoin sovelletaan kansallisia säännöksiä ja erityisesti laskentamenetelmiä, jotka määräävät missä määrin toimivaltaiset viranomaiset voivat käyttää jälleenmyyntihintaa ja muita niiden käytössä olevia tekijöitä laskennallisen tuontihinnan määrittämisessä.

Näin ollen komission asetusta ei voida pitää kansallisille viranomaisille annettuna avoimena valtuutuksena määrittää laskennallinen tuontihinta harkinnanvaraisesti. Asianomaisten viranomaisten on noudatettava kansallisen oikeutensa sääntöjä. Sitä paitsi maahantuojat nauttivat jäsenvaltioiden tuomioistuinten suojelusta, joissa ne voivat hakea muutosta silloin, kun ne eivät hyväksy käytettyä laskentamenetelmää ja vaativat sen tarkastamista.

Suullisessa käsittelyssä Tracotex on esittänyt kysymyksen siitä, aiheuttaako jäsenvaltioiden viranomaisille annettu vapaus määrittää laskennallinen hinta kauppavirtojen vääristymiä. Ensi katsomalta se näyttää epätodennäköiseltä, sillä se edellyttäisi, että toimivaltaiset viranomaiset epäilisivät suurinta osaa maahantuojien ilmoittamista hinnoista, ja että eri jäsenvaltioissa sovellettavat laskentamenetelmät poikkeaisivat suuresti toisistaan. Joka tapauksessa laskentamenetelmien laajempi yhdenmukaistaminen on aina komission käytössä oleva vaihtoehto, jos se havaitsee tällaisia kaupan vääristymiä.

28. Kansallinen tuomioistuin on pyytänyt myös *kyseisten säännösten pätevyyden* selvittämistä silloin, kun "neuvoston asetuksessa ei valtuuteta komissiota myöntämään toimivaltaisille kansallisille viranomaisille näin laajaa harkintavaltaa sen ratkaisemiseksi, onko tuontihinta tietyssä tilanteessa vähimmäistuontihintaa alhaisempi".

Kuten olen edellä todennut, tullijärjestelmän toiminnassa sovellettava lainsäädäntö on samanaikaisesti sekä yhteisöstä että kansallisista lähteistä peräisin.[26] Yhteisöoikeus ja kansallinen oikeus täydentävät toisiaan, koska kansallinen oikeus jää sovellettavaksi kaikilla aloilla, joille yhteisöoikeus ei ulotu. Näiden oikeusjärjestysten soveltaminen kuuluu jäsenvaltioiden tulliviranomaisten toimivaltaan. Niiden alustavana tehtävänä on muun muassa valvoa ja vahvistaa ne tapaukset, joissa lainsäädäntöä sovelletaan. Silloin, kun komissio on kiistanalaisissa asetuksissaan ainoastaan osoittanut jäsenvaltioiden lainsäätäjien jo tunteman ja käyttämän laskentamenetelmän, se ei ole myöntänyt niille uutta toimivaltaa. Jollei kansallisissa oikeusjärjestyksissä tunneta mainittua laskentamenetelmää, komission asetus on oikeutettu sillä perusteella, että se on välttämätön täytäntöönpanosääntö yhteisön vähimmäistuontihintaa koskevien säännösten asianmukaisen soveltamisen kannalta. Neuvoston väliintulo ei ole tarpeen yhdessäkään tapauksessa. Tästä syystä en näe perustetta komission asetusten laittomaksi julistamiselle, siltä osin kuin ne sallivat tuontihinnan laskennallisen määrittämisen silloin, kun on aihetta epäillä maahantuojan ilmoittaman hinnan totuudenmukaisuutta.

26 — Ks. erityisesti edellä kohdassa 18 viitattu yhteisön tullikoodeksin 1 artikla.

29. On kuitenkin tärkeää toistaa, että esillä olevien säännösten pätevyyttä koskeva ratkaisuehdotukseni koskee ainoastaan tuontihinnan määrittämisessä käytettävää laskentamenetelmää. Se ei koske sitä, missä tapauksissa kyseistä menetelmää voidaan käyttää. Kuten olen aiemmin todennut, kyseistä menetelmää voidaan käyttää ainoastaan silloin, kun on aihetta epäillä ilmoitetun hinnan totuudenmukaisuutta. Muita komission asetuksessa mainittuja tapauksia ei voida pitää kiistattomina olettamuksina petoksesta, vaan ainoastaan pelkkinä merkkeinä siitä (ks. edellä oleva 24 kohta).

30. Asian C-353/93 (griotti-kirsikoiden maahantuonti) yhteydessä esitetyn kysymyksen osalta voidaan kysyä, olisiko kansallisella tuomioistuimella ollut tarvetta pyytää *ilmauksen "tuotteen alkuperämaassa oleva maastaviejä" tulkintaa*, jos se olisi tuntenut yhteisöjen tuomioistuimen tuomion asiassa Dinter. Sen päättäminen ei kuitenkaan ole minun tehtäväni. Kansallisen tuomioistuimen asiana on harkita, onko vastaus sen kysymykseen yhä tarpeen, tuomio asiassa Dinter sekä tulliviranomaisten ja maahantuojan esittämä todistusaineisto huomioon ottaen.

Ottaen huomioon asetuksen (ETY) N:o 1626/85 sanamuoto, sekä asetuksen (ETY) N:o 2237/85 johdanto-osan toinen perustelukappale, jonka mukaan "vähimmäistuontihintaa koskevien petosten välttämiseksi ainoastaan kuivattujen viinirypäleiden alkuperämaassa laaditut laskut voidaan hyväksyä tositteina", näyttää siltä, että säännöksen olisi tulkittava tarkoittavan maastaviejää, jonka yrityksellä on toimipaikka tuotteen alkuperämaassa.

Asetukset (ETY) N:o 2742/82 ja 994/88 (asia C-351/93)

31. Asetusta (ETY) N:o 994/88 koskeva kysymys liittyy erityisesti asiaan C-352/93, jossa rusinoiden maahantuonti tapahtui vuonna 1984, kun taas yhteisöjen tuomioistuin on julistanut tuona aikana sovellettavan säädöksen, eli asetuksen (ETY) N:o 2742/82 "mitättömäksi siltä osin, kuin siinä säädettiin kiinteämääräinen tasoitusmaksu, joka vastaa vähimmäishinnan ja maailmanmarkkinoiden alhaisimman hinnan välistä erotusta". Kansallinen tuomioistuin on kysynyt yhteisöjen tuomioistuimelta, onko maahantuojille palautettavien maksujen määrästä säädettyä asetusta (ETY) N:o 994/88 pidettävä oikeudellisesti pätevänä perustana sellaisen tasoitusmaksun laskemisessa, joka on määrätty ensimmäistä kertaa.

32. Kuten komissio ja Alankomaiden hallitus ovat todenneet, yhteisöjen tuomioistuin ei ole edellä viitatussa tuomiossaan National Fruit Trade Association julistanut mitättömäksi asetusta (ETY) N:o 2742/82 kokonaisuudessaan, vaan ainoastaan laskentame-

netelmän sekä maksun kiinteän määrän osalta. Yhteisöjen tuomioistuin on hyväksynyt rusinoiden maahantuojien väitteet, joiden mukaan olisi riittänyt kyseisen maksun vahvistaminen samansuuruiseksi kuin vähimmäishinnan ja tuontihinnan välinen erotus. Komissio on vahvistanut jälkimmäisen menetelmän asetuksessaan (ETY) N:o 994/88, sillä se määräsi palauttamaan asetuksen (ETY) N:o 2742/82 perusteella perityn maksun vähennettynä vähimmäishinnan ja tuontihinnan välisellä erotuksella.

Tästä syystä tasoitusmaksun määräämisperiaate ja sen laskentamenetelmä ei mielestäni aiheuttane ongelmia. Asetuksen (ETY) N:o 2742/82, joka on osittain julistettu mitättömäksi yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossa National Dried Fruit Trade Association, ja asetuksen (ETY) N:o 994/88 yhdistetyt säännökset ovat tässä yhteydessä asianmukainen oikeudellinen perusta. Tasoitusmaksun on oltava samansuuruinen kuin vähimmäistuontimaksun ja todetun tuontimaksun välinen erotus.

33. Ehdotan täten seuraavia ratkaisuja esitettyihin ennakkoratkaisukysymyksiin:

Asiassa 351/93:

"1) Komission 30 päivänä heinäkuuta 1985 antaman asetuksen (ETY) N:o 2237/85 2 artiklan 3 kohdan, initio, b alakohtaa, in fine, jossa säädetään kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa noudatettavan vähimmäishintajärjestelmän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset erityissäännöt, on tulkittava siten, ottaen erityisesti huomioon hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 24 päivänä helmikuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 426/86 9 artikla, että silloin kun toimivaltaisilla viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevassa ilmoituksessa mainittu tuontihinta vastaa todellista tuontihintaa, ne voivat, kehotettuaan maahantuojaa toimittamaan lisätodisteita vähimmäistuontihinnan noudattamisesta, määrittää laskennallisen tuontihinnan käyttämällä kaikkia niiden tiedossa olevia tekijöitä, jotka voidaan ottaa huomioon kansallisen oikeuden mukaan.

2) Esitetyn kysymyksen käsittelyssä ei ole ilmennyt tekijöitä, jotka vaikuttaisivat komission asetuksen (ETY) N:o 2237/85 2 artiklan 3 kohdan, initio, b alakoh-

dan in fine, pätevyyteen, siltä osin kuin siinä sallitaan tuontihinnan laskennallinen määrittäminen silloin, kun on aihetta epäillä maahantuojan ilmoittaman hinnan totuudenmukaisuutta."

Asiassa 352/93:

"1) Komission 13 päivänä lokakuuta 1982 antaman asetuksen (ETY) N:o 2742/82 2 artiklan 2 kohta, joka koskee kuivattujen viinirypäleiden tuonnissa sovellettavia suojatoimenpiteitä ja komission asetuksen (ETY) N:o 994/88 yhdistetyt säännökset ovat sellaisen kuivattujen viirirypäleiden tuonnissa sovellettavan tasoitusmaksun laskemisessa käytettävä oikeudellinen perusta, joka on määrätty ensimmäisen kerran yhteisöjen tuomioistuimen 11.2.1988 asiassa 77/86 antaman tuomion jälkeen.

2) Tasoitusmaksu on samansuuruinen kuin vähimmäistuontihinnan ja todetun tuontihinnan välinen erotus.

3) Komission asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että silloin kun toimivaltaisilla viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevassa ilmoituksessa ilmoitettu hinta vastaa todellista tuontihintaa, ne voivat, kehotettuaan maahantuojaa toimittamaan lisätodisteita vähimmäistuontihinnan noudattamisesta, määrittää laskennallisen tuontihinnan käyttämällä kaikkia niiden tiedossa olevia tekijöitä, jotka voidaan ottaa huomioon kansallisen oikeuden mukaan.

4) Esitetyn kysymyksen käsittelyssä ei ole ilmennyt tekijöitä, jotka vaikuttaisivat komission asetuksen (ETY) N:o 2742/82 4 artiklan 3 kohdan pätevyyteen, siltä osin kuin siinä sallitaan laskennallisen tuontihinnan määrittäminen silloin, kun on aihetta epäillä maahantuojan ilmoittaman hinnan totuudenmukaisuutta."

Asiassa C-353/93:

"1) Komission 14.6.1985 antaman asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohtaa, joka koskee eräiden griotti-kirsikoiden tuonnissa sovellettavia suojatoimenpiteitä, ottaen erityisesti huomioon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 426/86 18 artiklan 2 kohta, on tulkittava siten, että silloin kun toimivaltaisilla viranomaisilla on aihetta epäillä, ettei vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevassa ilmoituksessa ilmoitettu hinta vastaa todellista tuontihintaa, ne voivat, kehotettuaan maahantuojaa toimittamaan lisätodisteita vähimmäistuontihinnan noudattamisesta, määrittää laskennallisen tuontihinnan käyttämällä kaikkia niiden tiedossa olevia tekijöitä, jotka voidaan ottaa huomioon kansallisen oikeuden mukaan.

2) Esitetyn kysymyksen käsittelyssä ei ole ilmennyt tekijöitä, jotka vaikuttaisivat asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohdan pätevyyteen, siltä osin kuin siinä sallitaan tuontihinnan laskennallinen määrittäminen silloin, kun on aihetta epäillä maahantuojan ilmoittaman hinnan totuudenmukaisuutta.

3) Komission asetuksen (ETY) N:o 1626/85 3 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että ilmauksella 'tuotteen alkuperämaassa oleva maastaviejä' tarkoitetaan maastaviejää, jonka yrityksellä on toimipaikka tuotteen alkuperämaassa."